

[Udenrigsministeren]

de øvrige EF-lande fastholder i forhold til de mellemamerikanske landes fredsproces.

Folketinget drøftede den 1. marts 1988 situationen i Afghanistan, og jeg kan her henvise til min redegørelse ved den lejlighed. Siden da er der ved forhandlingerne i Genève opnået enighed om en aftale, som vi forventer at se undertegnet netop i disse dage. Det er en udvikling, regeringen byder velkommen. Selv om enkeltheder i aftalen endnu ikke foreligger, synes det at ligge fast, at en tilbagetrækning af de sovjetiske tropper snarest vil blive iværksat efter mere end 8 års besættelse og krigsførelse, og også, at de mange millioner flygtninge vil få mulighed for at vende hjem.

Det er regeringens håb, at vejen mod en fredelig og demokratisk udvikling i et frit og uafhængigt Afghanistan dermed er blevet åbnet. En omfattende bistandsindsats med henblik på genopbygningen af det krigshærgede land er stærkt påkrævet, og Danmark vil øge sit bidrag hertil.

Folketinget har for kun en måned siden haft en indgående drøftelse af situationen i de af Israel besatte områder og også den arabisk-israelske konflikt, og med tilslutning af alle Folketingets partier bortset fra Fremskridtspartiet vedtog Folketinget en dagsorden, der opfordrede regeringen til – om muligt i samarbejde med de andre nordiske lande – at arbejde for indkaldelse af en international fredskonference til løsning af Mellemøstenkonflikten. I den forbindelse kan jeg oplyse her, at de andre nordiske udenrigsministre under mødet i Tromsø i slutningen af marts i fuld overensstemmelse med denne dagsorden klart tog afstand fra den israelske okkupationspolitik. Vi gentog vores fulde støtte til en snarlig indkaldelse af en international fredskonference i FN's regi med deltagelse af alle de berørte parter, herunder det palæstinensiske folk, som må deltage med repræsentanter, der har dets fulde tillid. Grundlaget for den fredelige løsning må være Sikkerhedsrådets resolutioner 242 og 338 samt det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse med alt, hvad dette indebærer.

Regeringen betragter denne fællesnordiske opslutning om den politik, som også er den fælleseuropæiske, som et betydningsfuldt bidrag i bestræbelserne for at få indkaldt en konference.

Sammen med vore nordiske og vore europæiske partnere støtter regeringen alle bestræbelser for at bringe krigen mellem Iran og Irak til ophør. Det gælder ikke mindst FN's generalsekretærs mæglingsbestræbelser og Sikkerhedsrådets overvejelser om foranstaltninger for at sikre gennemførelsen af resolution 598 om våbenhvile.

Et aspekt af krigen, som jo er af direkte betydning for os, er angrebene på den neutrale skibsfart i Golfen. Siden december er 6 danske skibe blevet angrebet, og 2 danske søfolk har mistet livet. Vi har protesteret både i Teheran og i Bagdad, men hverken Iran eller Irak har hidtil villet påtage sig ansvaret for angrebene, og vi drøfter løbende situationen med FN's generalsekretær og med medlemmer af FN's sikkerhedsråd. På det nordiske udenrigsministermøde i Tromsø, som jeg henviste til før, var vi også enige om at arbejde snævert sammen i bestræbelserne for at øge sikkerheden for sejladsen i Golfen.

I Sydafrika svandt håbet om en fredelig afskaffelse af apartheidsystemet yderligere ved den hvide mindretalsregerings brutale indgreb sidst i februar mod den i forvejen svækkede udenomsparlamentariske opposition. Regeringen i Pretoria har samtidig varslet en standsning eller en begrænsning af udenlandsk humanitær støtte til ofrene for apartheid, hvis støtten har et politisk formål. Danmark er for øjeblikket sammen med de øvrige nordiske lande og sammen med EF-kredsen i færd med at undersøge, hvilken virkning et sådant indgreb vil kunne få for de såkaldte positive foranstaltninger i Sydafrikapolitikken. Jeg har over for mine kolleger i EF slået til lyd for, at den internationale reaktion over for den sydafrikanske regerings indgreb må være en skærpelse af de økonomiske sanktioner, og sammen med både vore nordiske og vore europæiske partnere overvejer vi nu, hvordan vi kan fremme dialogen med modstanderne af apartheidstyret.

Jeg vil slutte redegørelsen med at rette blikket mod vores egen region, mod Norden. De nordiske lande har valgt forskellige sikkerhedspolitiske løsninger. Sverige og Finland er neutrale, Norge, Island og Danmark er medlemmer af NATO. Men det erkendes af alle, at de nordiske landes sikkerhed og det, som man kan kalde den nordiske balance, bygger på NATO's deltagelse i regionens forsvar, og Danmarks